

Другари на ловъ.

I. Есень.

Двама ловджий вървѣха по пѣтя отъ селото Лжжене за Пазарджикъ. Пѣтятъ се извива подъ овисналитъ скали край рѣката, която се блѣска у останалитъ камънаци, посѣяни по коритото на планинския потокъ. Водата се пѣни. скача и влачи цѣли греди, дъски и дърва за горене. Помацитъ, наредени край брѣга, съ дълги върлини подкарватъ дървения материалъ надолъ по течението, за да го прибератъ на равнището близо при станцията, дѣто го товарятъ на вагонитъ.

Бѣ късно есено врѣме. Горитъ оголени, грозно прострели клонитъ си, като че искаха помощъ и защита отъ небато. Вѣтърътъ ги брулѣше. Ехтението на горитъ се чуваше далеко. Скалитъ тѣтнѣха отъ този жалобенъ плачъ на оголенитъ дървета.

Ни птичка, ни щурець не се чуеше вече въ тия тъмни усой. Само сивитъ врабчета. тукъ-тамъ още цвърчаха. И тѣ се прѣбираха по-близо до селищата, да не затрупа снѣгъ въ пустиняка. Тамъ негдѣ си, нѣкоя сврака, или врана грачи, кацнала на сухо клонче: прѣдъ буря и хала не хае.

II. При помацитъ.

Нашитъ ловджии, овити въ кжси подплатени сетренца, съ пушки и торби прѣзъ рамо крачеха